

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.782 van 13 februari 2023
in de zaak A. 231.093/XIV-38.395**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Piet Heyvaert
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 juni 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 236.304 van 2 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.960 van 30 september 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 mei 2022, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Piet Heyvaert, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 23 mei 2019 een volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beslist op 31 juli 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 augustus 2019. Met een arrest van 2 juni 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM). Hij verwijst hierbij in het algemeen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM), in het bijzonder met betrekking tot de bijzondere bewijswaarde die het Hof hecht aan medische stukken die verwondingen attesteren die kunnen worden gelinkt aan beweerde mishandeling of foltering.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker het “materieel luik artikel 3 EVRM” geschonden omdat het bestreden arrest geen enkele overweging bevat waaruit moet blijken dat de medische stukken betreffende verzoekers fysieke letsels in overweging zijn genomen als fundamenteel bewijselement van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. In het psychologisch rapport van 25 februari 2019 is sprake van een verlies van het zicht door het rechteroog en van “*marks on both his hands and face*”. In het medisch verslag van 9 april 2019 wordt de vastgestelde zenuwaandoening aan verzoekers handpalmen compatibel geacht met klappen op de handen, worden verschillende fysieke letsels (brandwonden van een sigaret, meerdere snijwonden) vastgesteld als gevolg van folterdaden, bepaalde pijnklachten en een quasi volledige blindheid aan het rechteroog als gevolg van slagen. De observaties worden perfect compatibel verklaard met verzoekers verklaringen. Bovendien is er niet alleen sprake van littekens maar deze lijken overeen te komen met de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschreven folterdaden. Des te opmerkelijker wordt in het bestreden arrest overwogen dat in het Sri Lankaans medisch attest van 1 augustus 2017 enkel melding wordt gemaakt van “*multiple cut injuries*” maar nergens van littekens en/of mogelijke foltering. Uit de beperkte motivering dienaangaande in het bestreden arrest blijkt duidelijk dat noch de commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

de voormelde medische stukken aan een grondig onderzoek heeft onderworpen. Volgens verzoeker vormen die medische stukken wel degelijk een begin van bewijs van de ondergane folteringen, zodat de bewijslast bij de commissaris-generaal kwam te liggen, die deze bewijselementen had moeten weerleggen en iedere gerede twijfel had moeten wegnemen door middel van een voldoende diepgaand onderzoek naar de kwetsieuze medische vaststellingen. De commissaris-generaal had moeten concluderen dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voldoende was aangetoond in het licht van deze bewijselementen en het gebrek aan beoordeling ervan. Verzoeker besluit dat de vaststelling dat de fysieke letsels niet zijn beoordeeld in het bestreden arrest derhalve in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vervolgt dat het “materieel luik van artikel 3 EVRM” eveneens wordt geschonden waar de medische stukken met betrekking tot zijn psychologische problemen niet worden beschouwd als een begin van bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Hij acht de stelling in het bestreden arrest dat een medisch-psychologisch attest slechts een bewijs kan aanbrengen indien het wordt ondersteund door een geloofwaardig asielrelaas, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er is geen enkele reden om het weerlegbare vermoeden dat geldt in het geval van fysieke letsels die in medische attesten worden vermeld niet te aanvaarden in het geval van psychologische aandoeningen die in medische stukken worden aangebracht. Tegenstrijdigheden in het asielrelaas kunnen immers te wijten zijn aan zware traumatische gebeurtenissen, hetgeen verzoeker ook in zijn beroepschrift had aangevoerd. In het psychologisch rapport van 25 februari 2019 is sprake van symptomen van een posttraumatisch stresssyndroom, extreme depressie en angststoornissen en slaapproblemen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM verdiende verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel en had de verwerende partij iedere gerede twijfel omtrent de gevolgen van de psychologische problemen moeten weerleggen. Die gerede twijfel werd volgens verzoeker niet weggenomen door in het bestreden arrest de beoordeling door de verwerende partij te volgen dat uit verzoekers attesten niet zou blijken dat hij zich in een dermate psychologische toestand bevond waardoor hij een risico zou lopen in het land van herkomst. Er is niet nagegaan in welke mate verzoekers psychologische problemen

een impact hadden op zijn vermogen om op rationale wijze deugdelijke en coherente verklaringen af te leggen over hetgeen hij heeft meegemaakt.

6. In een tweede middelonderdeel “procedureel luik artikel 3 EVRM” voert verzoeker eerst aan dat een “onvoldoende diepgaand onderzoek naar medische stukken ten aanzien van fysieke letsels” is gevoerd vermits zelfs geen beoordeling van deze stukken is gemaakt. Volgens verzoeker is aldus niet voldaan aan de procedurele voorwaarden van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert verder aan dat een “onvoldoende diepgaand onderzoek naar medische stukken ten aanzien van psychologische vaststellingen” is gevoerd, des te meer daar verzoeker bewijselementen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de in aanmerking genomen ongeloofwaardigheid in vraag kan worden gesteld op basis van verzoekers psychologische toestand. Deze pertinente elementen werden zelfs niet onderzocht. Doordat het onderzoek aldus beperkt is gebleven tot de vaststelling dat er geen oorzakelijk verband zou zijn tussen de psychologische problemen en verzoekers asielrelaas, zonder diepgaand onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM van de aangevoerde psychologische problemen op zich, acht verzoeker ook in die mate het procedureel luik van artikel 3 van het EVRM geschonden.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat in het bestreden arrest de effectieve bewijswaarde van de medische attesten had moeten worden vastgesteld in het licht van artikel 3 van het EVRM zodat *in casu* wel degelijk sprake was van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ en de aanvankelijk bestreden beslissing had moeten worden vernietigd. Verzoeker vraagt hierbij geen nieuwe beoordeling van de overgelegde stukken maar het vaststellen van een onwettigheid, met name of de inhoud van een administratieve rechtshandeling in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker benadrukt ook dat, wanneer een (gedetailleerd) medisch attest voorligt, de loutere verwijzing naar

een ongeloofwaardig asielrelaas niet volstaat om een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Wat de fysieke letsels betreft, meent verzoeker dat niet werd onderzocht hoe hij deze letsels heeft opgelopen en wat de verdere risico's zijn, vermits enkel werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en de medische attesten bijgevolg niet kunnen aantonen dat de letsels werden veroorzaakt in de door verzoeker uiteengezette omstandigheden. Verzoeker meent ook dat de medische attesten niet terzijde kunnen worden gelaten omdat zij enkel een mogelijk verband tussen de letsels en de verklaringen kunnen aantonen en niet een exclusief verband of de feiten zelf.

Wat de psychologische problemen betreft, is de beoordeling volgens verzoeker evenmin correct gebeurd. Hij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening had moeten houden met de psychische problematiek als bijkomende factor ter ondersteuning van de door medische attesten geobjectiveerde fysieke letsels. Bovendien blijkt hieruit dat allerminst naar behoren rekening werd gehouden met de impact van mogelijke folterdaden op verzoekers psychologisch welbevinden en op de mogelijkheid tot het afleggen van coherente, consistente en gedetailleerde verklaringen. Verzoeker acht het niet ernstig dat in een latere fase van de procedure geen rekening werd gehouden met de eventuele gevolgen van zulke psychologische problemen, die later aan het licht komen, op eerdere procedures, enkel omdat van verzoeker wordt verwacht initieel zelf aan te geven dat zijn psychische problemen een goed verloop van de asielprocedure in de weg zouden staan.

Beoordeling

8. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt er eerst op gewezen dat verzoekers asielrelaas in zijn derde verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig is, zowel met betrekking tot zijn verklaringen betreffende gebeurtenissen die verband houden met zijn vorige verzoeken als betreffende gebeurtenissen die daar geen verband mee houden:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook uw tweede verzoek werd ongeloofwaardig bevonden. Hiertegen tekende u geen beroep aan. Dat u nu bij uw derde verzoek dan ook voortbordurt op deze zelfde elementen die in het verleden reeds herhaaldelijk en overtuigend ongeloofwaardig werden bevonden, is dan ook weinig ernstig. Zowel de activiteiten van uw broer voor de LTTE als uw eigen hieruit voortvloeiende problemen waren ongeloofwaardig. U rijkt [sic] geen enkele element aan dat er op zou kunnen wijzen dat het CGVS het bij haar beoordeling in het verleden bij het verkeerde eind had.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Wat betreft uw activiteiten voor de TCC in België dient te worden vastgesteld dat u ten tijde van uw tweede verzoek dd. 17/7/2018 met geen woord repte over deze activiteiten, hoewel u dit in vraag 16 van de ‘verklaring volgend verzoek’ letterlijk gevraagd werd. Dat u nu bij uw derde verzoek plots beweert al actief te zijn sinds januari 2018, is dan ook niet ernstig. Ook mag de oprechtheid en de zwaarwichtigheid van deze activiteiten zwaar betwijfeld worden. U geeft immers vooreerst zelf aan dat u geen officieel lid bent, maar een passief lid. Ten tweede legt u een hele reeks foto’s voor, maar u bent hierop nauwelijks herkenbaar. Ten derde geeft u zelf aan dat u er geen weet van heeft dat uw autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze activiteiten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de Srilankaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze activiteiten of mochten ze hiervan al op de hoogte zijn dat ze hieraan enig belang hechten wat u in een negatief daglicht zou plaatsen.

Voorts wees u in zeer algemene bewoordingen naar de aanslagen die recent plaatsvonden in Sri Lanka. Hoewel het CGVS erkend dat deze choquerend waren, ziet het niet in wat u als Hindoe te vrezen zou moeten hebben wegens deze aanslagen die voornamelijk tegen christenen gericht waren.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Srilankaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Reeds in het verleden werd u gewezen op enkele opvallendheden in uw documenten wat niet enkel het geloof in de authenticiteit van uw documenten ondermijnt, maar wat ook nefaste gevolgen heeft voor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. De brief van uw Belgische advocaat met een opsomming van uw asielrelaas voegt dan ook niets wezenlijks toe aan uw asiels dossier. De verblijfsdocumenten van uw broer werden reeds in het kader van uw eerste verzoek besproken en hierbij kan enkel herhaald worden dat het CGVS hieruit kan afleiden waarom hij erkend zou zijn als vluchteling, laat staan dat hierdoor een directe band met uw beweerde problemen aangetoond kan worden.”

Hierna wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers medisch en psychologisch verslag het volgende gesteld:

“Dan resten nog de medische en psychologische documenten die u neerlegde. Deze medische attesten kunnen de asielmotieven niet hard maken. Ze zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Echter doen deze medische attesten geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin u verwond werd en houdt dit aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze medische attesten dienen ter ondersteuning van uw relaas dat reeds herhaaldelijk en overtuigend ongeloofwaardig werd bevonden. Voor uw medische problemen kunt u zich tenslotte steeds wenden tot de geijkte procedure.”

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest eerst “dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen” en dat verzoeker “immers niet verder [komt] dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.”

Hij stelt vervolgens vast dat verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift aanvoert tegen de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn volgend (derde) verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, zodat de desbetreffende motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing onverminderd overeind blijft.

Wat betreft verzoekers activiteiten voor de Tamilgemeenschap in België, sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op concreet

gemotiveerde wijze aan bij de overwegingen in de aanvankelijk bestreden beslissing dat (i) verzoeker hiervan geen enkele melding maakte bij het indienen van zijn (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming op 17 juli 2018 terwijl hij verklaart reeds sedert januari 2018 actief te zijn voor de Tamilgemeenschap in België; (ii) verzoeker verklaart geen officieel maar een passief lid te zijn van de TCC in België; (iii) uit de voorgelegde foto's van zijn deelname aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België niet blijkt dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn deelname, laat staan dat zij hem omwille van deze deelname in het vizier zouden nemen, temeer daar hij zelf verklaart er geen weet van te hebben dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze deelname.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt eveneens op concreet gemotiveerde wijze de overweging in de aanvankelijk bestreden beslissing dat niet kan worden ingezien wat verzoeker als Hindoe te vrezen zou hebben naar aanleiding van de zogenaamde Paasaanslagen van 2019, die voornamelijk tegen christenen waren gericht.

Verzoeker vecht de voormelde motieven niet aan.

10. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, *R.J. tegen Frankrijk*, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van de verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (“*caractère lacunaire*”) van het asielrelaas.

Anders dan in de voornoemde zaak, waar het verwondingen van een recent karakter betrof, verwijst verzoeker te dezen naar een Sri Lankaans

medisch attest van 1 augustus 2017, een medisch attest van 9 april 2019 betreffende fysieke letsels en een psychologisch attest van 25 februari 2019, terwijl verzoeker reeds in augustus 2014 de regio in zijn land van herkomst waar hij beweert mishandelingen te hebben ondergaan had verlaten en de verwondingen nog van voordien dateren. Daarenboven gaat het te dezen niet enkel om een gebrekkig asielrelaas of een relaas met leemtes. Uit de aanvankelijk bestreden beslissing (die in het bestreden arrest wordt geciteerd) en het bestreden arrest zelf blijkt immers dat verzoekers relaas in het verleden reeds herhaaldelijk en overtuigend ongeloofwaardig werd bevonden en dat verzoeker in het kader van zijn laatste verzoek om internationale bescherming niet verder komt dan het volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing, zonder evenwel op dienstige wijze deze motieven in twijfel te trekken. In het bestreden arrest wordt voorts met betrekking tot verzoekers deelname aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België op concreet gemotiveerde wijze geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt hiervoor te worden gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten en dat verzoeker niet hoeft te vrezen om in geval van terugkeer naar Sri Lanka aldaar te worden geïdendeerd omdat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

11. Uit de voornoemde medische attesten waarop verzoeker zich in het middel steunt, blijkt volgens het bestreden arrest:

“In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat het voorgelegde psychologisch rapport onvoldoende in rekening werd gebracht, doch hij slaagt er niet in een oorzakelijk verband tussen de door hem aangevoerde feiten en de in het rapport vermelde mentale problemen aan te tonen temeer nu zijn asielrelaas al bij de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing terecht op dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit het voorgelegde psychologisch rapport (zie ook verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat de psycholoog zich op verzoekers

verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van zijn mentale problemen. Er wordt niet betwist dat verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen, doch dat deze problemen hun oorzaak zouden vinden in het door verzoeker aangehaalde vluchtrelaas, is in het licht van de beoordeling tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming niet aannemelijk. Waar verzoeker nog verwijst naar een gedeelde of zelfs een omgekeerde bewijslast voor de asielinstanties, dient vastgesteld dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties verplicht om in geval van het voorleggen van medische en psychologische attesten aan te tonen dat de hierin vermelde gegevens met betrekking tot het voorgehouden vluchtrelaas onwaar zouden zijn. Er dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor ‘gedeelde bewijslast’, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar (oud) artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, dat heden inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat *in casu* reeds in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, zodat het geenszins vaststaat dat verzoeker in het verleden reeds vervolgd is geweest. Er is dan ook geen sprake van een omkering van de bewijslast.

Waar verzoeker stelt dat de arts in het voorgelegde medisch attest (verzoekschrift, stuk 3) ‘littekens vaststelt, mogelijkermijze afkomstig van folteringen’, kan hij niet worden bijgetreden. In dit attest wordt immers enkel melding gemaakt van ‘multiple cut injuries’ (vrije vertaling: meerdere snijwonden), doch er wordt nergens melding gemaakt van littekens en/of (mogelijke) folteringen.”

Zoals reeds aangegeven, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ook dat in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden activiteiten van verzoekers broer voor de LTTE en evenmin aan de daaruit voor verzoeker voortvloeiende problemen. Verzoeker weerlegt niet de vaststelling in het bestreden arrest dat het

Sri Lankaans medisch attest van 1 augustus 2017, anders dan hij voorhield voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, slechts melding maakt van “*multiple cut injuries*” maar niet van littekens en ook geen verwijzing bevat naar foltering als mogelijke oorzaak. Verder heeft verzoeker in het enige middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verwezen naar en zijn kritiek gesteund op vaststellingen die zouden zijn gedaan in het Sri Lankaans medisch attest van 1 augustus 2017 en naar het psychologisch attest van 22 januari 2019, maar nergens naar het medisch attest van 9 april 2019. Hij vermag zich op dit laatste stuk dan ook niet voor het eerst te beroepen in de graad van administratieve cassatie terwijl hij dit heeft nagelaten voor de eerste rechter.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus concreet onderzocht of verzoekers medische en psychologische attesten een (begin van) bewijs kunnen vormen voor de mishandelingen die hij voorhoudt te hebben ondergaan.

12. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het licht van alle omstandigheden van de zaak een voldoende grondig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Verder treedt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het hem niet toekomt het onderzoek van verzoekers medische stukken over te doen en zich daarvan een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak.

13. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques